Християнка (поема)

Спить гордий Рим,одягнутий імлою,
У тіні зеленіючих садів.
І тишею наповнені німою,
Були ряди його дворців.
Ночі весняної мовчання,
По безлюдним аренам бреде.
Тільки в Небі місячне сіяння,
В своїм сяйві мовну річ веде.
І Тибр своєю полосою,
Котячись між темних берегів,
Шумить задумчиво водою,
Втікаючим у даль вали́в.
Немов в молитві,руки склавши,
В стіні тюремній і сирій,
Злегка на груди голову поклавши,
Спить християнка в юності своїй.
Безплідні всі були старання,
Суворих суддів і кати́в:
Ані обіцянки, страждання,
Ніхто в ній віру не зломив.
Безлюдною мов звір,душею,
Суддя на смерть її прирік.
Назавтра з Іншим вже Судею,
Вона зустрінеться навік.
У ній горить святе бажання—
Все в жертву Небу принести.
Вже до кінця ідуть страждання,
Її тернистої путі...
Ось сниться поле їй рідненьке,
Дуби,лимони у сні тім.
Річка і хмари голубенькі
І затишний,батьківський дім.
А серце радість окриляє,
Вона переживає дні.
Ні жалю, ні тривог немає,
Дні скоро скінчаться земні.
Аби лишитись вірній Богу,
Усе пройти, усе здолать.
Не треба щастя їй земного,
Нема про що їй шкодувать.
Повна Небесної надії,
Без сліз і жалості одна,
Розбила всі дівочі мрії,
Була Христу вірна вона.

І на вівтар Царя і Бога,
Готова діва принести,
Все, через що її дорога,
Лежить і буде далі йти...
Піднявшись гордо над землею,
Палац Нерона мирно спить.
Навкруг зеленою сім'єю,
Широкий ряд тополь стоїть.
В нічній імлі ще потопає,
Наповнений спокоєм сад.
І його тіні відбиває,
Вода ключі, які дзюрчать.
А вдалині в зубчастій смузі,
Відходять гори в нікуди.
Мов плащем вкриті там на лузі,
Стоять ліси і їх ряди.
Все спить. Один Альбін сумує,
Безрадісно біля вікна.
У роздумах своїх мандрує,
Нині душа його сумна.
Кат християн, патрицій славний,
Не раз в боях перемагав.
Він був слуга І вояк вправний,
Як раб, у цьому поживав.
Від натовпів,бенкетів,шуму,
Він віддалився у тиші.
Та са́ма полум'яна дума,
Не дає спокою в душі.
Нескромно мрія нахилилась,
Над ним блаженством неземним.
Страждань картина появилась,
Всіх християн у місті цім.
І у весняній тихій ночі,
Він бачить образ дорогий.
Дівочі юні,світлі очі,
Що були повні всіх надій...
В той день,як ніби з ним щось сталось,
Коли він діву засудив.
До його серця щось торкалось,
Ніби від сну хтось вмить збудив.
На певний час дворця розпуста,
З душі,мов скинута була.
Усі пороки і безпутства,
Сила якась геть віднесла.
Коли Марію засудивши,
Дворця і Риму гордий син,

Він сам того не розумівши,
Вже був в душі християнин.
І мову дівчини прекрасну,
Він з кожним подихом ловив.
Вогонь той віри її ясний,
Глибокий корінь в нім пустив.
Любов і віра одоліли,
У нім блукання пустих днів.
І зорі вже його манили,
Він жить по-іншому хотів.
Ось зоря сяйвами заграла,
На Небосхилі голубім.
Вогнями ясними сіяла,
Мов бесіду вела із ним.
Ще трішки і вже випливає,
Світанок, сонечко встає.
Своїм промінням забавляє,
Немов любов свою дає...
Проснувся Рим. Народ юрбою,
В амфітеатр з шумом спішить.
І черні лютої злобою,
До верху повний цирк кипить.
На ліжку вбраному багато,
В порфірній мантії своїй.
Смерть християн йому,як свято,
Сидить Нерон при шані всій.
Подавлений у своїй думі,
Альбін—патрицій молодий.
Переживав він серед шуму,
Що вирок діві дав такий.
Юрба шумить нетерпеливо,
На тих підведених місцях.
Ось даний знак. Й двері шумливо,
Відкрились на старих петлях.
І на арену виступає,
Тигриця зовсім молода.
За нею тихо йде, співає,
Марія. Сміла в ній хода.
Страждальниця в одежі білій,
З спокійним поглядом в очах.
Звідки у ній горіла сила,
Яка перемагала страх?
Альбін весь голову схилив,
Блідий,немов та тінь,стояв.
І хтось в цю мить проговорив,
Чийсь голос ніжний зазвучав:

«В останній раз я відкриваю,
Мої тремтя́чі знов вуста.
Пробач о Риме,помираю,
За віру у мого Христа!
В цей час жорстокого правління,
Моїм простивши ворогам,
Несу за них своє моління,
Я у Святий,Небесний Храм.
Хай не осудить їх Спаситель,
За мою кров—в Його молю.
Нехай прийме Господь Учитель,
Їх у спасенну всю сім'ю!
Хай світло чистого явління,
Розтопить крижані серця.
Щоб кожен з них би мав спасіння,
У Царстві Вічного Життя!»...
Вона замовкла і мовчання,
В всіх царювало на вустах.
Здавалось,ніби співчування,
Буде пробуджене в серцях.
І раптом ось перед юрбою,
З вогнем в очах постав Альбін.
Сказав їй: «Я помру з тобою,
Риме!Я теж християнин!».
Цирк затремтів,ніби проснувся,
Як ліс серед грози в день цей.
І звір вмить злякано метнувся,
Притиснувшись біля дверей.
Ось він крадеться, виступає,
Повзе нечутно,мов змія.
Стрибок.... І землю зігріває,
Кров дітей Божих за Христа Ім'я....
Святиню мук і також смерті,
Рим звірським сміхом полонив.
І дикий грім аплодисментів,
Мольбу останню вуст закрив...
Глибоких древніх літ сказання,
Як помирали за Христа.
Це треба знати для повчання,
Щоб віра й в нас була свята.
Ті перші люди християни,
Змогли по вче́нню Божім жить.
Їх не лякали злі тирани,
Бо вміли вірити й любить.Амінь

Автор Семен Надсон;

Переклад Ангеліни Ющук